

Kryteria oceny pracy pisemnej kazusu z prawa karnego

Prawidłowa odpowiedź:

- I. Andrzej B. wyczerpał swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 177 § 1 k.k.
- II. Pokrzywdzoną przestępstwem jest jedynie Zuzanna C., teściowa Andrzeja B. Błędnie, w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, akcie oskarżenia i w wyroku wskazano także, jako pokrzywdzoną, Barbarę B., ponieważ doznane przez nią obrażenia nie są obrażeniami ciała określonymi w art. 157 § 1 k.k.
- III. Wszczęcie z urzędu postępowania przygotowawczego było procesowo niedopuszczalne, bowiem Zuzanna C., zgodnie z art. 115 § 11 k.k., jest osobą najbliższą dla Andrzeja B. W związku z treścią art. 177 § 3 k.k., jeżeli pokrzywdzonym jest wyłącznie osoba najbliższa, ściganie przestępstwa określonego w art. 177 § 1 k.k. następuje na jej wniosek. W zaistniałej sytuacji procesowej, postępowanie karne nie powinno zostać w ogóle wszczęte, a gdy zostało już wszczęte, winno zostać umorzone na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.
- IV. Po skierowaniu aktu oskarżenia nie dokonano prawidłowej, wstępnej formalnej kontroli aktu oskarżenia. Sprawa winna zostać, na podstawie art. 339 § 3 pkt 1 k.p.k., skierowana na posiedzenie, celem umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. Wydanie przez sąd wyroku skazującego jest błędem.
- V. Ewentualne skazanie Andrzeja B. za wykroczenie, polegające na używaniu w czasie prowadzenia pojazdu telefonu komórkowego jest niedopuszczalne. Artykuł 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908 z późn. zm.), zabrania „korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku”. Naruszenie tego zakazu może stanowić podstawę odpowiedzialności za wykroczenie określone w art. 97 k.w. W analizowanym stanie faktycznym, sąd nie może skazać Andrzeja B. za to wykroczenie, bowiem nastąpiło przedawnienie karalności wykroczenia – art. 45 k.w.
- VI. Biegły przekroczył zakres opiniowania, określony w art. 193 k.p.k., obejmując opinią kwestię kwalifikacji prawnej czynu z art. 157 k.k., co stanowi wyłączną kompetencję organu procesowego.

VII. Orzeczenie w zakresie kary, jest błędne z dwóch powodów. Po pierwsze, wymierzona kara pozbawienia wolności przekracza górną granicę ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 177 § 1 k.k., a brak podstaw prawnych pozwalających na jej podwyższenie. Drugim błędem, jest wymierzenie grzywny, bowiem ta kara nie występuje w ustawowym zagrożeniu opisanego wyżej przestępstwa, a także nie zachodzi możliwość jej wymierzenia na innej podstawie prawnej.

VIII. Sąd niezasadnie w wyroku przyjął, że sprawca nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, mimo, że ustalone w sprawie okoliczności faktyczne wskazują na umyślne naruszenie tych zasad (korzystanie z telefonu komórkowego podczas kierowania pojazdem; niedostosowanie prędkości z jaką poruszał się pojazd prowadzony przez Andrzeja B. do panujących warunków drogowych i atmosferycznych).

Ocena prawidłowości zastosowania przepisów Kodeksu postępowania karnego (0-14 pkt):

- 1) błędne wszczęcie postępowania karnego z urzędu, mimo wymaganego wniosku o ściganie karne pochodzącego od osoby uprawnionej,
- 2) przekroczenie kompetencji przez biegłego, poprzez nieuprawnione dokonanie oceny prawnokarnej doznanych przez Zuzannę C. i Barbarę B. obrażeń ciała,
- 3) błędne skierowanie aktu oskarżenia,
- 4) błędna formalna kontrola aktu oskarżenia.

Ocena prawidłowości zastosowania przepisów Kodeksu karnego (0-9 pkt):

- 1) błędne zakwalifikowanie z art. 177 § 1 k.k. obrażeń ciała doznanych przez Barbarę B.,
- 2) błędne przypisanie przez sąd nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, podczas, gdy sposób działania oskarżonego jednoznacznie wskazuje na umyślne naruszenie tych zasad,
- 3) błędnie wymierzona kara:

a) orzeczenie kary pozbawienia wolności powyżej górnej granicy ustawowego zagrożenia za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k.;

b) orzeczenie grzywny bez podstawy prawnej.

Przy ocenie należy uwzględnić następujące kryteria:

- trafność odpowiedzi,
- poprawność wskazanej podstawy prawnej,
- zasadność i sposób argumentacji,
- umiejętność stosowania zasad wykładni,
- słownictwo i komunikatywność przekazu,
- układ i styl wypowiedzi,
- gramatykę i ortografię.

Pozostale 2 pkt można przyznać za:

- szczególnie wyróżniającą się argumentację,
- wykazanie się ponadstandardową wiedzą związaną z tematyką kazusu.